

YURD ÜÇÜN, EL ÜÇÜN YAŞAYAN ELMİN

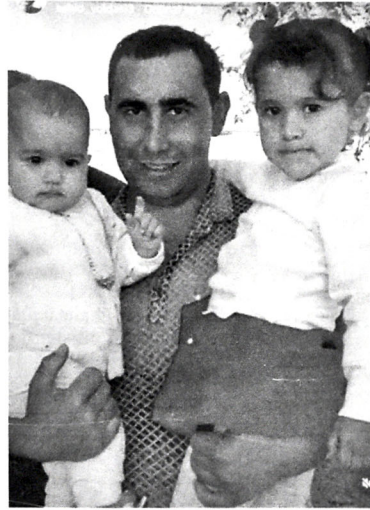
Şəhid çavuş Elmin Əvəz oğlu Mirzəyevin (20 fevral 1995-ci il Xocavənd rayonunun Əmirallar kəndi - 2 oktyabr 2020-ci il Füzuli rayonu) əziz xatirəsinə həsr olunur.

Qəhrəmanlar vətən üçün doğulub sonda elə sevdikləri vətənə də qurban gedirlər. Onların neçə il davam etməsindən asılı olmayaraq yaşadıkları ömür payının mənə və mahiyyəti yalnız budur, bundan ibarətdir. Bu yol üçün yaşayıb bu yolda canlarını fəda edirlər qəhrəmanlar. Sınələrini hər dərdə, hər əzabə, hər çətinliyə sipər edirlər. Qəhrəman olmaq asan iş deyil. Bunun üçün hər şeydən əvvəl özünü, taleyini, gələcək üçün qurduğunuz planlarınızı və gələcək həyatınızı bir kənara qoymalısınız. Fikirlişməlisən ki, elə bil heç bunlar olmayıb. Özünü, ailəni, sevdiklərini yox, yalnız Vətəni, torpağını, bu torpağa ayağını basan sayısız-hesabsız yurddaşlarını, soydaşlarını, onların gələcəklərini düşünməlisən və ancaq bu yolda həyatını davam etdirməlisən. Qəhrəmanlar üçün həyatın mənası yalnız budur. Onlar son dərəcə vətənpərvər olurlar, o dərəcədə vətəni sevirilər ki, Allah tərəfindən seçildiklərindən və sonunda şəhadət olan çox çətin bir sınağa düşdüklərindən belə xəbərsiz olurlar. Onsuz da bundan xəbərləri olsa belə yene də yollarından dönməzdilər. Qəhrəmanlar, fədakarlar, xilaskarlar öz-özlüyündə vətən həyatı yaşayırlar. Vətən üçün yaşadıkları həyat sonda elə vətən həyatına çevrilir. Qəhrəmanlar bir nəslin tarixinə, taleyinə, fəxr, iftixar rəmzinə və vətəninə çevrilirlər. Ona görə ki, vətən üçün yaşayır, vətənə qurban gedir və əbədi istirahətlərini vətən torpağının altında edirlər. Onların canları da vətən torpağına qarışaraq elə vətənin özünə dönür, çevrilir, vətənləşirlər.

Azərbaycan torpağı sayısız-hesabsız Vətən qəhrəmanları, yurd, torpaq sevdaçıları yetişdirib. Xalqımızın övladları, fədailəri, vətən təşnələri hələ eramızdan əvvələ qədər gedib çıxan dövrlərdən üzü bəri öz torpaqlarını canları bahasına qorumuş və son nəfəslərində də övladlarına bunu vəsiyyət etmişdilər. Bu torpaqlarda yaşamış bizlər qəhrəman xalq olaraq tarix boyu igid oğullar, kişi qeyrətli qızlar yetişdirmiş, bu önənəyə həmişə sadıq qalmış və onu heç zaman pozmamışdır. Elə buna görə də zaman-zaman vətən oğullarının, qızlarının qəhrəmanlığı

dastan kimi dillərdə dolaşır, ozanlar, aşuqlar, şairlər bu igidlərin şücaətini nəzmə, nəsrə, saza-sözə çəkməyi özlərinə borc biliblər. Buna görə yaranıb neçə-neçə qəhrəmanlıq dastanlarımız. Bəzi tanınmış ölkələrdən və millətlərdən fərqli olaraq, biz özümüzdən nağıl, hekayə düzəltməmiş, super-qəhrəmanlara ehtiyac duymamışıq. Axı hansı xalq Cavanşiri, Babayi, Tomrisi, Koroglonu, Qaçaq Nəbini, Həcəri bir kənara qoyub super-qəhrəmanlardan danışar? Bizim tarixən heç bir zaman buna ehtiyacımız olmayıb. Çünki bizim özümüzdə görə super-qəhrəmanlarımız və onların xatirəsinə yazılan, gələcəyə miras qoyulan qəhrəmanlıq dastanlarımız, şeirlərimiz, nəğmələri-

miz olub. Əgər həmin qəhrəmanlarımız olmasaydı, bu gün gələcək nəslə miras qoyacağımız bir vətənimiz də olmazdı. Və əgər qəhrəmanlıq dastanlarımız olmasaydı, nəssillər bu qəhrəmanlıqlardan xəbərsiz qalacaq, tarixdən xəbərsiz və onu öyrənməkdən məhrum olacaqdı. Ona görə də biz önənəmizə sadıq qalaraq həmişə qəhrəmanlarımızdan, igidlərimizdən, ərənlərimizdən, şəhidlərimizdən yazmalı və onları var gücümüzlə bütün elə-obaya, türk-islam dünyasına, hətta bütün dünyaya tanıtmalıyıq. Şəhidlərin Allah qatında vəzifəsi vətən torpağını xilas etməkdirsə, bizim də Allah qatında borcumuz onları sona qədər tanımaq və bu dünyadakı həyat yollarına işıq tutmaq, bu işığı daim sözləndirməkdir. Bu dəfə haqqında söhbət açacağım qəhrəmanlığın barəsində vikipediya səhifəsi hazırladığım və qəhrəmanlığına şeir həsr etdiyim, doğulduğu vətən torpağı Xocavəndinin işğal olduğunu gün şəhadətə qovuşan şəhid çavuş Elmin Əvəz oğlu Mirzəyevdir.

Elmin Əvəz oğlu Mirzəyev 20 fevral 1995-ci ildə Ağcabədi rayonunun Avşar kəndində dünyaya göz açsa da, əslən Xocavənd rayonunun Əmirallar kəndindəndir. Belə ki, 1992-ci ildə Xocavənd rayonunun Əmirallar kəndi erməni vandalları tərəfindən işğal olunduğundan digər məcburi köçkünlər Azərbaycanın müxtəlif bölgələrinə pəron-pəron düşdükləri üçün Mirzəyevlər ailəsi də Ağcabədi rayonunun

Avşar kəndində öz simsarlarının, yaxınlarının əhatəsində məskunlaşmış, elə o səbəbdən də Elmin qədim elatlardan olan Avşar elində dünyaya göz açmışdı. Atası Əvəz kişi Birinci Qarabağ müharibəsi iştirakçısı idi. Əvəz kişi o vaxt hələ təzəcə yaranan və bəzi maneələrə baxmayaraq inkişafa son dərəcə sürətlə can atan Xocavənd Rayon Polis Şöbəsinə polis nəfəri kimi çalışır, həm ictimai təhlükəsizliyin, asayişin keşiyində dayanır, həm də Vətən torpağını - Qarabağını müdafiə edirdi. Əvəz kişi boya-başa çatdığı Xocavənd rayonunun Əmirallar kəndinin müdafiəsində də iştirak edərək döyüş zamanı yaralanmışdı. Əmirallar kəndi 2 oktyabr 1992-ci ildə qanıçən erməni qəsbkarları tərəfindən vəhşicəsinə işğala və yağmalanmağa məruz qaldığı zaman Elmin hələ dünyaya belə gəlməmişdi. Elminin qişmətinə, bəxtinə nə bir an olsun öz dədə-baba torpağını, kəndini görə bilmək, nə də orada yaşaya və boy ata bilmək yazılmışdı. Lakin onun yerinə ömür boyu qaçqınlıq həyatı yaşamağa məhkum olmaq, öz doğma torpağına uzaqdan həsrətlə baxmaq yazılmışdı. Ailənin Əmirallar kəndini işğal edən erməni qəsbkarlarından qaçaraq sığındığı ilk yerdə - Ağcabədi rayonunun Avşar kəndində dünyaya göz açan körpə Elmin ilk gündən ailənin sevimlisi, istəklisi, ümidi, pənahı olmuşdu. Qaçqınlıq dövrünün ilk və ən ağır zamanlarında dünyaya gələn qayğısız körpə necə ağır, necə qayğılı və necə çətin bir dövrdə dünyaya gəldiyindən xəbərsiz idi. Səyüq və şaxtılı bir qış günündə, belə deyək ki, qışın oğlan çağında dünyaya göz açmasına baxmayaraq körpə Elmin hər kəsin çırağının saxta-sazağa təslim olduğu bir vaxtda öz ailəsinin ocağında ümid çırağını yandıra bilmişdi, qaçqın otağının isinməsinə səbəb olmuşdu. Bu ümid, pənah payı bütün ailəyə bəs idi və Elmin yaşayacağı 25 ili o ümidlə - Qarabağın azadlığı ümidi, istəyi, arzusu ilə yaşayacağı...

Elmin ağı kəsdiyi ilk vaxtlardan ailəsinə, valideynlərini, evini, üstündə ayaq açıb yeridiyi torpağını sevməyə və ona olan bağlılığını hiss etməyə, bildirməyə başladı. Vətənpərvər bir ailənin övladı olduğunun əlamətləri ağı kəsəndən onda əks olunurdu. Valideynləri Elminin vətəni gələcəkdə necə böyük bir məhəbbətlə sevcəyindən zərrə qədər sübhə etməklə bərabər həm də öz valideynlik vəzifələri yerinə yetirmək üçün Elminə ilk olaraq vətən sevgisini, torpaq sevgisini aşılayırdılar. Elmin bu sevgini yanında, qanında hiss edərək böyüyürdü. Onun üçün sevgi kitabının ilk fəslə, ilk vərəqi, elə ilk sözü də Vətən olacaqdı. Qarabağ müharibəsinin qanlı-qadallı günlərinə şahidlik etmiş və o odun-alovun düz ortasında olmuş Əvəz kişi öz oğluna Qarabağdan, Xocavənddən, Əmirallar kəndindən tez-tez söz açırdı. O, Qarabağ torpağının səfasından, təmizliyindən, insanı özünə vurğun edən gözəl təbiətindən danışdı. Lakin bunlarla bərabər Azərbaycan xalqının tarixən yaşadığı əzablı günlərdən, dövrlərdən, zaman-zaman torpaqları-

mızın mənfurlar tərəfindən ələ keçirilməsindən, yaxın tarixdə illərlə qanıçən "qırmızı terror" rejiminin bizi ermənilərlə necə "qardaş" etdiyindən, sonda o "qardaşlar"ın bizi küreyimizdən necə bıçaqladığından, bizi yurduvumuzdan necə qovduğundan və hansı qəddarlıqla qətləmlər etdiyindən də söhbət açırdı. Ona görə də Elmin uşaqılı illərini nağıllar aləmində yaşamamışdı. Çünki yaşasaydı, onda bu vəziyyətlə barışmış bir çoxları kimi olardı. Onu gələcəyini fədakar kimi, gələcəyini xilaskar əsgəri, şəhidi kimi fərləndirəcək ilk əlamətlər də elə bu idi. Elmin gecə nağıllarla yatıb gündüzlər nağıllarla oyanırdı. O hətta ana laylası əvəzinə xalqımızın qəhrəmanlıq dastanlarını dinləyib yuxuya gedir, hər gün keçdikcə, hər gün böyüdükcə doğma torpağına, vətəninə daha çox valeh olurdu. Ona görə də onda elə uşaq yaşlarından vətən sevgisi, doğma torpağa, ocağa sonsuz məhəbbət hissləri baş qaldırmış və bu hisslər Elminin 25 illik qısa, ancaq mənalı, şərəfli ömründə onu heç bir zaman tərk etməmiş, təcridən daha da yüksəlib özünün ən böyük zirvəsinə qalxmışdı.

Elmin ilk təhsilini Ağcabədi rayon Avşar kənd 3 sayılı tam orta məktəbdə aldı. Sonra isə müəyyən səbəblərdən onun ailə üzvləri Beyləqan rayonunun Türklər kəndində məskunlaşdı. 2009-cu ildə dövlətimizin sonsuz qayğısı və diqqəti nəticəsində yurd-yuvasından didərgin olan Xocavənd sakinləri üçün Xocavənd şəhərciyi tikilənə qədər onun ailəsi həmin ünvanda yaşadı. Həmin il Elmin ailəsi ilə Xocavənd şəhərciyinə köçür və burada təhsilini Xocavənd rayon Salakət kənd tam orta məktəbində davam etdirir, ömrünün sonuna qədər burada, dost-taşaqlarının arasında, Xocavənd sakinləri ilə bir yerdə yaşayır. Əslində yaşadıkları yer onların öz kəndləri Əmirallar olmasa belə Elmin Xocavənd şəhərciyində sanki elə öz kəndlərində imiş kimi yaşayır və bir an öncə doğma torpağına qayıtmağın arzusunun, xəyalını qururdu.

(Davamı var)

Sevidik NƏSİBOĞLU,
10-cu sinif şagirdi,
şair-publist, AJB üzvü